

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

Št. 18.

V Trstu 28. avgusta 1897.

Letnik I.

Meseca septembra se obhaja god teh le slovanskih svetnikov: 2. Miljeva, 3. Milovan, 9. Drenka, 11. Slavan, 17. Prvan, 21. Blagoslav, 26. Ljubivoj, Radoslav, 28. Vaclav, Vidica, 30. Jekica. Slovenke! Dajte svojim otrokom le slovanska krstna imena!

Pri cerkvi.

Pri cerkvenih vratih
Dan na dan sedeva.
Tankaj dan za dnevom
Bolj in bolj medleva.

Roki suhi steza
Vsakemu nasproti,
Kteri v hram se božji
Mimo nje napoti.

Dražestne gospice
Cvetnih lic veselih,
Brzih nog hitijo
Po stopnicah belih.

Vmes gospe, gospodje
Stopajo ponosni,
Kaj njim mar je starka,
Nje očesi rosni. —

Ona steza roki,
Prosi, milo khée,
Smeh, trpká beseda
Le nazaj ji síče.

Starki pa čedalje
Bolj življenje gine,
Dokler z dnem ji zadnjim
Lepši dan ne sine. —

In drugje poišče
Prostor boljši reva —
Mesto nje ubožec
Drugi tam medleva.

Kristina.

Prva sreča

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska, po izvorniku poslov. Adolf Pahar.

(Dalje).

V.

Vse je divjalo sem in tja in se vsipalo na krov. Kazan, pokrita z neko lahno lilovo meglo, videla se je v daljavi se svojimi visokimi, ostrimi minareti, zvoniki in kupolami cerkva, katerih zlati križi so jasno goreli na solncu. Oni del mesta, kjer so pristani, se je videl povsem jasno, in s parnika je bilo možno razločevati vrste prodajalnic in tolpo mrgolečih ljudij.

Parnik je veselo zarjovel, kakor bi iz daljave pozdravljal in naznanjal bregu svoj srečni prihod, ter se jel počasi in veličastno, krasno odsevaje z orisi svojega belega, trinadstropnega telesa na nebesni modrini, bližati z ljudstvom obsütemu pristanu.

Od tam so mu že mahali z robei in pokrivali.

Bili so tam ljudje, ki so prišli pozdravljat prijatelje in sorodnike, novi potniki, matrosi drugih tu stoječih parnikov, prodajalke kumar in mleka, otroci brez dela, ki pribeže k vsakemu parniku, — in vse to se je gibalo, šumelo in dvigalo v živi, pisani množini.

— Zdravstvujte, zdravstvujtè! — so se pozdravljali z došlimi — Kako ste dospeli? Srečno-li?

— Izborno! Ah, Semjon Prohorič, tudi vi ste tu?

— Jaz, Natalija Petrovna, v lastni svoji osebi!

— A kje je Olga?

— Dalje, dalje, gospoda, od borta

Varujte se! Roke od borta proč!

Matrosi so okretno in bistro metali vrvi in spuščali lesene lestve z nižjega krova na pristan, a tolpa se je z obeh stranij nestrpno suvala naprej, gnete in pehaje drug družega, boje se zamude.

No potniki tretjega razreda, ki so bili na nižji palubi (krovu), večinoma delavci z mehovi na hrbtu, so se vsuli v sivi množini naprej in vsem zaprli pot.

— Mirneje, mirneje, ljubi moji! — kričali so jim